மாதர் மனோரஞ்சினி.

எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்.—ஔவையார்.

Vol. 3.	MADRAS : SEPTEMBER 1901.	No. 7.
புத்த. ௩.	சென்னப்பட்டணம் 1901ளு செப்டம்பர் மீ.	இல. 7.

* விக்டோரியா மகாராணியாரும், அலக்சாண்டரா மகாராணியாரும்.

ஆங்கிலேய அரசாட்சியின் கீழமைந்திருக்கிற ஏராளமான ஜனசமூகங்களில், நமது பிரியமுள்ள விக்டோரியா மகாராணியவர்கள் இறந்துபோன சமாசாரத்தைப்பற்றி, நம் இந்தியதேச ஸ்திரீகளைவிட அதிக மனவருத்தமடைந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை. ஏனென்றால்; ஆங்கிலேய ராஜாங்கத்தின் கௌரவமும், எல்லாமகிமையும் மாட்சிமைதங்கிய நமது விக்டோரியா மகாராணியார் அவர்களாலேயே. ஜனங்களுக்கு, மகாராணியவர்கள் ராஜாத்தியென்கிறதுமாத்திரமல்ல. அவர்களுடைய மனதில் சதாதியானிக்கக்கூடிய பரிசுத்தம், பெருந்தன்மை முதலிய நற்குணங்கள் பொருந்தியவர்களாயுமிருந்தார்கள். ஆங்கிலேய விராஜாங்கத்திற்கு அவசியமாகவேண்டியவர்களாகவும், ஆங்கிலேய சிம்மாதனத்தில் வீற்றிருக்கத்தக்க சகல நற்குணங்களும் பொருந்தியவர்களாகவுமிருந்தார்கள். இந்திய ஸ்திரீகளுக்கு, இந்த கவர்ன்மெண்டு நடத்துகிற இராஜ்ய தந்திரம் ஒன்றுந் தெரியவராது. ஆனால் நமது மகாராணியார் அவர்களின் உருவம்மாத்திரம், அவர்களுடைய பார்வையின் எதிரில் நின்றுகொண்டிருக்கிறது. வாஸ்தவமான விஷயம். மகாராணியவர்கள் நமது தேசத்திற்கு அதிகதூரத்திலிருந்தும், ஈஸ்வர கடாட்சம் பெற்று, இப்பெரிய உலகத்தை அரசாண்டு வந்த நமதரசியைக் குறித்து யாவரும் ஓர் நிச்சயமான அபிப்பிராயத்தை அடைந்திருந்தார்கள்.

இப்பொழுது நமது மகாராணியாருடைய ஜீவசரித்திரத்தைப்பற்றியாவது, அல்லது அரசாட்சியின் முக்கிய சங்கதிகளைப்பற்றியாவது சொல்லப்புகுந்தோமல்ல. பின் என்னவென்றால், அந்தச் சீமாட்டியின் இயற்கை சுகுணத்தை மாத்திரம் பேசுவது நியாயமாயிருக்கிறது. அந்த அம்

* Translated from the Indian Ladies' Magazine.

மாள் தங்கள் தாயாரால் வெகு ஜாக்கிரதையாக வளர்க்கப்பட்ட இள்மை, பால்ய பருவத்தைக் குறித்து யாவரும் நன்கு அறிந்திருக்கலாம்.

ஒரு காலத்தில், மகாராணியார் இராஜ்ய பரிபாலனம் வகிப்பார்க ளென்று எண்ணினபோது, மகாராணியார் "கண்ணியம் பெரிதுதான் எனினும், வகிக்கவேண்டியபாரம் அதிலும் பெரிது" என மறுமொழிபகர்ந்தார்கள். இதற் கநுகுணமாக இராஜ்யபாரத்தை செலுத்தி வந்தார்களென்பதில் ஆட்சேபனை யில்லை. "நான் ஸ்திரமாகவே ஜனங்களுடைய சுதந்தரத்தை காப்பாற்றுவதுடன், என் குடிகளின் க்ஷேமத்தையும், சௌக்கியத்தையும், என்னாலான வரையிலும் செய்வேனெனவும்" வாக்களித்தார்கள். உலகசரித்திரத்தில் நமது அரசியைப் போல ஜனங்களுக்கிசைந்த துரைத்தனமும், மேன்மையான நன்னடக்கையும் பொருந்திய அரசர்கள் ஆங்கிலேய நாட்டில் இருந்தது மில்லை, இனி உண்டாகப்போகிறதுமில்லை. மகாராணியவர்களுக்கும், ஜனங்களுக்கு மிருந்த விசுவாசம் மிகவும் உருக்கமானது. மகாராணியவர்களின் முக்கியமான கவனம் இந்தியாவின் பேரிலேயே இருந்ததென்பது சொல்லாமேயமையும். இந்து ஸ்திரீகளின் அபிவிருத்தியே மகாராணியா ரவர்களின் முக்கிய கோறிக்கை. துரைத்தனஞ் செய்தது பெரிதல்ல. மெச்சத்தக்க அபூர்வமான குணங்களினால் ஜனங்களின் இருதயத்தைக் கொண்டதே மிகவும் பெரிது. அவர்களுடைய பரிசுத்த சுபாவமும், உண்மையான தெய்வபக்தியும், ஏழைகளைப்பாதுகாக்க வேண்டுமென்கிற தயையும், அவஸ்தைப்படுகிறவர்களைக் கண்டால் அநுதாபமும், கொடுமை குரூரமான காரியங்களைக் கண்டால் அவைகளின்மேல் வெறுப்பும் பிராணிகளிடத்தில் அதிக விசுவாசமும், பெண்களுக்கு உரிய சிறந்த நற்குணங்களும் அவர்களிடத்தில் பொருந்தியிருந்தது இந்துதேசத்துக் குடிகள் மிகவும் அபிமானிக்கத்தக்கவைகளாக விருந்தன. அவர்களுடைய கற்பும், பரிசுத்தமான நடையும் ஜனங்களால் அறியத்தக்கவையே. ஒரு பெண்பால் உலகத்தில் எவ்வளவு நன்மைசெய்யக்கூடு மென்பதை தெரிவிக்கப் பிறந்த ஒரு அவதாரம்போல் விளங்கி யிருந்தார்கள். உலகத்துக் கெல்லாம் பெரிய சக்கிரவர்த்தனியாயிருந்தும், தன் புருஷனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தே நடந்து வந்தார்கள். இவ்விஷயத்தை எல்லா ஸ்திரீகளும் தெரிந்துகொண்டு தக்கபடி நடந்து கொள்வார்களாக. தன் குழந்தைகளை வளர்ப்பதிலும், கிருககிருத்தியத்திலும், சாதாரண ஸதிரீகளைப்போலவே இருந்தார்க ளென்பது, அவர்களுடைய கௌரவமற்ற தன்மையும், கள்ளம் கபடமற்ற குணமும் தெரிவிக்கின்றது. அதை யாவரும் அறிந்து அதன்படி நடப்பார்களென்பது நமது கோறிக்கை. மகிமை பொருந்திய மகாராணிவர்களின் சரித்திரத்தின் பெருமையை நாம் என்ன வென்று கூறுவோம்.

இந்தியர்களாகிய நமக்கு அந்த சரித்திரம் ஒன்றையும் போதிக்க வில்லையா? ஸ்திரீயாயிருந்தும், மகாராணியாருடைய ஆளுகைத் திறமையானது, நமது தேசத்துப் புருடர்கள் ஸ்திரீகளுக்கு மனப்பயிற்சி உண்டாகும்படி அவகாசம் கொடுப்பார்களானால் எவ்வளவோ காரியங்கள் கைகூடுமென்பதை தெரிவிக்கவில்லையா? சுதேச கனவான்கள், மாட்சிமைதங்கிய மகாராணியைப்பற்றியும், அவர்களது நற்குணம் சாமர்த்தியம் முதலியவைகளைப்பற்றியும் வெகுவாய்ப்பேசியாராயுமிடத்து ஒவ்வொருவரும் நமது தேச ஸ்திரீகளின் கல்வி யபிவிருத்தியை நாடுவது தங்கள் கடமையல்லவென்று நினைக்கிறார்கள்போலும். ஸ்திரீகள் குழந்தைபெறுவதும், வீண்பேச்சுபேசுவதற்குந்தான் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களென்று அபிப்பிராயப்பட்டவர்களாய்க் காணப்படுகிறது. இதுநிற்க, மற்றொரு இராஜஸ்திரீயைப்பற்றிப் பேசுவோம். முன் விக்டோரியா மகாராணியாரை எவ்வளவு நேசத்துடன் ஜனங்கள் பாராட்டிவந்தார்களோ அவ்விதமாகவே இப்பொழுதும் அரசாண்டுவரும் இராஜபத்தினி அலெக்சாண்டிராவையும், நமது நண்புள்ள அரசியென்று மெச்சுகிறார்கள்.

இங்கிலாந்துதேசத்துக் கன்னியரராயில்லாவிடினும் அவர்கள் இங்கிலாந்தில் அடிவைத்தது முதல் ஆங்கிலேயர்களும், இந்தியர்களும் அவர்களை மிகப்பிரியத்துடன் நண்புபாராட்டுகிறார்கள். ஆச்சிமாட்டியைப்பற்றி ஒரு சிறுகதையுண்டு. அதாவது:—சில சிநேகிதர்கள்கூடி அவர்களுடைய முக்கிய மானமனோபீஷ்டத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும்பொழுது, "யாவராலும் நேசிக்கத்தக்கவராக விருக்கவேண்டுமென்பது தன் கொள்கையென்று, நம் மரசியார் சொன்னார்கள். அவர் எண்ணம் நன்றாய் நிறைவேறுகிறது. ஜனங்களெல்லாரும் அவரிடத்தில் விருத்தியாகிற பிரியத்துடன் நடந்துவருகிறார்கள்; விக்டோரியாவைப்போல அவ்வளவு உயர்ந்தபதவியில் இல்லாவிட்டாலும், சக்கிரவர்த்தியுடைய பாரியையாயிருப்பதால் அவருடைய அதிகாரம் அளவற்றதே. காலஞ்சென்ற நமது மகாராணியாருக்கும் முடியாத சில ராஜகாரியங்களை தற்கால சக்கிரவர்த்தியும், சக்கிரவர்த்தினியும் பார்த்துவந்தமையால் இப்போது அவர்களுடைய அநுபோகத்தையுபயோகிக்கத்தக்க சமயமே. விக்டோரியாவைப்போலவே எல்லாரும் புகழத்தக்க மனைவியாகவும், தாயாராகவும் இருக்கிறாள். இதனால் மகாராணியவர்களைப்போலவே இவர்களும் புகழுடன் இருப்பார்களென்பதற்கு ஐயமில்லை. இந்தியஸ்திரீகளாகிய நாம் அந்தம்மாள் கணவரோடு நீடூழிகாலம் வாழும்படி கடவுள் அருள்புரிவாரென்று நல்வரவு கூறுவோமாக.

சத்தியவதி.

2-ம் அதிகாரம்

(113-வது பக்கத்தொடர்ச்சி,)

உள்ளே நாராயணமூர்த்தி பெண்சாதியின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு கொஞ்சம் காலடி சத்தமானபோதெல்லாம் தலை நிமிர்ந்து கதவுபக்கம் பார்த்து யாரும் உள்ளே வராததினால் மன வெறுப்புடன், மறுபடி தலையை தலையணைமேல் சாய்த்துக்கொண்டு புஸ்தகமொன்றைத் திறந்து படிக்க ஆரம்பித்து படிப்பு ஓடாததினால் கட்டிலை விட்டிறங்கி பெண்சாதியை அழைத்துவரலாமென்று கதவுவரையில் சென்று வெட்கத்துடன் திரும்பிப்போய் (மனசஞ்சலத்துடன்) படுக்கையில் புறண்டுகொண்டிருந்தான். மனமொப்பியமனைவியைவிட்டு கொஞ்சகாலம் இடைபிரிந்திருந்தபின் மறுபடிசந்திக்கும் காலையில் காதலன் மனம் இவ்வாறு இருத்தல் இயல்பேயொழிய ஆச்சரியப்படத்தக்கதல்ல.

இது இப்படியிருக்க, சத்தியவதியும் புருஷனைப்பார்த்து ஒருதடவை க்ஷேமசமாசாரம் விசாரித்து வரவேண்டுமென்று எவ்வளவு ஆவலாயிருந்தபோதிலும் வாசற்படியில் மாமியார் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தபடியால் போகவகையில்லாமல், அவள் எப்பொழுதுபோய் படுத்துக்கொள்வாளோவென்று கோடானுகோடி பிரார்த்தனைகள் செய்துகொண்டு, ஒரோர் வேலையும் செய்ததும் அவள் போனாளோவென்று எட்டிஎட்டிப்பார்த்துக்கொண்டு, வீட்டுவேலைகளையெல்லாம் செய்துவிட்டு ஓர்ப்படியின் அறையில் எவ்வளவு நேரமிருந்தபோதிலும் மாமியார் அன்றைக்கு எழுந்துபோய் படுத்துக்கொள்ளும் ஜாடைகாணாமல், கடைசியாய் காதலனைப்பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆவல் வெட்கத்தை மனதிலிருந்து துரத்திவிடவே துணிந்து தீர்த்தச் சொம்பு ஒன்றை கையில் எடுத்துக்கொண்டு, காலடி சத்தம் செய்யாமல் பயத்துடன் மெதுவாய் சுவற்றோரமாய் நடந்து படுக்கையறைக்குள் பிரவேசித்தாள். அதை கடைக்கண்ணால் பார்த்து தலை அசைத்துக்கொண்டு உடனே எழுந்து மாமியார்தனது அறைக்குள்போய் கதவைச்சாத்திக்கொண்டுவிட்டாள். சத்தியவதி உள்ளே சென்று வலதுகையால் ஒரு குச்சியையெடுத்து தீபத்தைத்தூண்டி பிரியமதிகரித்து கணவனை நோக்கிப்பார்க்கவே நாராயணமூர்த்தியும் அன்பு பொழியும் கண்களுடன் மனைவியின் முகநோக்கி புன்சிரிப்பு சிரித்தான். அச்சமயத்தில்* வதுவையர்களுக்கு மனதிலுண்டான ஆநந்தப்பரவசத்தை அவர்கள் மனதுக்குள் நுழைந்து பார்க்க வேண்டுமே ஒழிய சொல்லவொண்ணாது.

* வதுவையர்கள்—தம்பதிகள்.

நாராயணமூர்த்தி பெண்சாதிகையைப்பிடித்து அவளை தன்பக்கத்திலுட்காரவைத்துக்கொண்டு "இவ்வளவு நேரம் காத்துக்கொண்டிருந்தும் உள்ளேவரவேயில்லையே. நான் வந்தேனென்ற சங்கதி மறந்து போய்விட்டாயா ?"

சத்தியவதி :—மாமியார் வாசற்படியிலிருக்கையில் எப்படி வருகிறது?

நாரா :—வந்தாலென்ன? அவள் கடித்து விழுங்கிவிடுவாளா ?

சத்தி :—நீங்கள் மிகவும் இளைத்துப்போய்விட்டீர்கள். இன்றைக்கு வழியில் மிகவும் ஆயாசப்பட்டீர்கள்போலும்.

நாரா :—இராத்திரிகாலத்தில் நெடுநேரம் வரையில் வாசித்துக்கொண்டிருப்பதினால் கொஞ்சமிளைத்துப்போனேன்; அதுவுமல்லாமல் ஓட்டல் சாப்பாடு என்தேகத்திற்கு ஒத்துக்கொள்ள வில்லை; நீ கூட ஏன் இளைத்திருக்கிறாய்?

சத்தி :—நான் முன்புமாத்திரம் பெருத்திருந்தேனா? எப்பொழுதும் ஒரேமாதிரியாயிருக்கிறேன். நான் பெரியவளாய் வீட்டு குடித்தனத்திற்கு வந்திருந்தும் தாங்கள் பரதேசத்தில் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தால் நான் தங்களுடைய எந்த வேலைக்கும் உபயோகப்படாமலிருப்பது நானிருந்துமில்லாதவள்போல் ஆயினேன்.

நாராய :—இதோ! இங்கேவந்திருக்கிறேனல்லவா? இந்த ஒருமாதத்திலேயே என்னை எவ்வளவு பெருக்கச்செய்கிறாயோபார்ப்போம்?

சத்திய —தாங்கள் வரும்பொழுது என் தமையனாரைப்பார்த்தீர்களா? வீட்டில் எங்கள் பந்துக்கள்யாவரும் க்ஷேமமாயிருக்கின்றார்களன்றோ?

நாராய :—நான் நாளையதினம் புறப்படுவதென்றிருக்கையில் உன் அண்ணன் எனக்கு தென்பட்டார். அவர்படிப்பைவிட்டு வேலையிலமர்ந்திருக்கிறார். உன் பந்துக்களெல்லாரும் சௌக்கியமாயிருப்பதாக முந்திய நாள் கடிதம் வந்ததாம்.

சத்திய :—என் தகப்பனார் பதினைந்து தினங்களுக்குமுன் 10 ரூ அனுப்பினார். அது முதல் எனக்கு அவர்கள் சங்கதியாதொன்றும் தெரியவில்லை.

நாராய :—என் மதினி எங்கே? இருக்கிறசைகைகாணோம், நான் வந்தால் என்னைப்பாராமலிருப்பவளல்ல, அந்தண்டைதெருவில் தாய்வீட்டிற்குபோனாளா என்ன?

சத்தி :—இல்லை, வீட்டில்தானிருக்கிறாள், காலையில் மாமியார் ஏதோ காரணமாககோபித்துத் திட்டினாள். அதன் மீது சோபம் வந்து காலை முதல் போஜனம் செய்யாமல் அறையில் முக்காடிட்டு கீழேபடுத்திருக்கிறாள்; நான் எத்தனை விதமாக கேட்டுக்கொண்டாலும் போஜனத்திற்கு எழுந்து வந்த

வளல்ல. நான் இதுவரையில் அந்த அறையிலேயே உட்கார்ந்திருந்தேன்; தாங்கள் வந்து கூப்பிட்டால் வருவாளோ என்னமோ ஒரு தடவை எழுந்துவாருங்கள்.

நாராய :—அவர்களுக்கு இன்று சண்டை ஏன் உண்டாயிற்று? குழந்தை ராமாநுஜ அம்மாளுடைய சைகைகூட ஏன் காணோம்?

சத்திய :—அது அழுது அழுது தாங்கள் வருவதற்கு முந்திதான் தூங்கிவிட்டது. அக்குழந்தைதானிதற்குக்காரணம்—இன்று யாரோ வொருவர் நமது வீட்டிற்கு பால்குடிக்கும் ஆண்குழந்தையைக்கொண்டு வந்தார்களாம். ஏதோ சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில் "உங்களனைவர்க்கும் பலாப்பழத்தைப்போல் ஆண்குழந்தைகள் பிறக்கின்றன. எங்கள் நிர்ப்பாக்கியவதிக்கு எதற்கும் பிரயோஜனப்படாத பெண்பிறந்திருக்கிறது. பெண்செத்தை எதுக்கு? என் குமாரன் செய்தபிராரப்தத்திற்குத் தக்கபடி இப்படிப்பட்ட மனைவி கிடைத்தாள்" என்று மாமியார் சொன்னாளாம். அதன் மீது அக்காளுக்கு கோபமுண்டாய் "பெண்பிறந்தால் நான் என்ன செய்வேன்? அது உங்கள் குமாரருடைய தப்பிதமே யொழிய எனதல்ல" என்று சொல்லுகையில் இருவருக்கும் சண்டை மூண்டுகொண்டது. பெரியவள் சொன்னால் என்ன? சும்மாயிருவென்றால் என் வார்த்தையைக் கேட்டவளல்ல. மாமியார் என்னை எத்தனையோ வார்த்தைகள் சொல்லுகிறார்களல்லவா? சொன்னவார்த்தைகளுக்கெல்லாம் எதிர்வார்த்தை பேசி சண்டைபோடுகிறேனா?

நாராய :—அவர்களிருவருமிருவரே. ஒருவரிடத்திலும் பொறுமை கிடையாது. நம்மவரில் பெண்கள் மிக மூடர்கள். அற்பத்திற்கெல்லாம் காரணமில்லாமல் சண்டையிட்டு பட்டினிகிடக்கிறார்கள். புருஷக்குழந்தையல்லாமல் பெண்குழந்தை பிறந்தால் புழுத்துப்போயிற்றா என்ன? உபயோகத்திற்கு புருஷன் எவ்வளவோ பெண்ணுமவ்வளவே; இருவரும் கூடயிருந்தாலல்லாமல் எப்பொழுதும் சௌக்கியமுண்டாகமாட்டாது. பாவம்! பூர்ணகர்ப்பிணிபோஜனம் செய்யாமலிருந்தால் மகாகஷ்டம். நாம் போய் சாப்பாட்டிற்கு எழுந்திருக்கச்செய்வோம் வா என்று சொல்லிக்கொண்டு இருவரும் சுந்தராம்மாள் அறைக்குள் போனபின்பு, சத்தியவதி மெதுவாய் ஓர்ப்படியின் முகத்திலிருந்த முக்காட்டை எடுத்து—அக்கா! உனக்காக யாரோ வந்திருக்கிறார்கள்பார்.

சுந்தராம்மாள் :—மைத்துனர் முகத்தை இடக்கண்ணால் பார்த்து கண்ணை மூடிக்கொண்டு மறுபடியும் முக்காடு இட்டுக்கொண்டாள்.

நாராயண்மூர்த்தி மறுபடியும் முக்காட்டைத்திறந்து—மதினீ! என்னை மறந்துவிட்டாயா என்ன? வெகுநாள் பொறுத்து ஊரிலிருந்து வந்த மைத்துனனை இவ்விதமாகத்தானா நடத்துகிறது? நீ என் க்ஷேமசமாசாரத்தைக் கேட்டு தெரிந்துகொள்ளவேண்டுவதில்லையா?

உள்ளுக்குள் பேசவேண்டுமென்று விருப்பமிருந்தபோதிலும் பேசாமல் சுந்தரம்மாள் கண்திறந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது இருவரும் அவள் கையைப்பிடித்துக்கொண்டுபோஜனத்திற்கு எழுந்திரு என்று எழுப்பி அவளைப்பலவந்தமாய் அழைத்துக்கொண்டுவந்து மணையின் மீது உட்காரவைத்தார்கள். வெளிக்கு சாப்பிடக்கூடாதென்றிருந்த போதிலும் உள்ளுக்குள் காலை முதல் பசிதேவதை எழுந்திருந்து சாப்பிடு வென்று பாதித்துக் கொண்டிருந்ததால் அபிமானத்தை மறந்து, இது வரையில் யாராவது பலவந்தமாய் தன்னை எழுப்பவேண்டுமென்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆகையால் இவர்களிருவரும் கையைப்பிடித்துக் கொண்டார்களே தவிர பசியே அவளை எழுப்பி மணைபண்டைக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தது. அப்பொழுது சத்தியவதி இலை போட்டு பரிமாறின பிறகு அவள் வலதுகை மெதுவாக அன்னத்தின் மீது சென்று வேலை செய்ய ஆரம்பிக்கையில் இலையிலிருந்த காய்கறிகள், பருப்பு அன்ன முதலியவைகள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக மாயமாய்ப்போக ஆரம்பித்தன. கொஞ்சநேரத்திற்கெல்லாம் இலைகாலியானவுடனே அவ்வளவுநேரம் பிகுவாயிருந்தவள் நிமிஷத்திற்குள்ளே இலையிலிருந்த அன்னமெல்லாம் மாயமாகும்படி இந்திரஜாலம் செய்தனையே! என்று சிரித்து மதினியாராகையால் கொஞ்சம் வேடிக்கையாக பரிகாசம் செய்து, நாராயணமூர்த்தி தன் படுக்கையறைக்குப் போனான். சத்தியவதியும் ஒர்ப்படியை படுக்க வைத்து தன் வரவுக்காக எதிர்பார்த்திருந்த பர்த்தாவையடைந்து அறையின் கதவை மூடிக்கொண்டாள்.

கே. ஜீ. வே.

ஸிம்பலீன்.

(8-ம் அதிகாரம் 110-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

கைடீரியஸ் :—எந்த இடத்தில்?

ஆர்விராகஸ் :—தன்னுடைய கைகளை மடக்கிக்கொண்டு தரையில் தான்படுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் தூங்கினனென்று நினைத்து, தூக்கத்தைக் கலைக்காமலிருக்க வேணுமென்று என் பாதரக்ஷைகளைத் தூரத்தில் கழற்றிவிட்டு மெதுவாக அவனிடத்தில் போனேன். பார்த்தவுடன் இறந்துபோனதாக நினைத்து அவனை யிங்கே யெடுத்துவந்தேன்.

கைடீரி :—ஐயோ! விசனப்பட்டுப் பிரயோசனமில்லை. அவன் இறந்து போயிருந்தால் அவனுடைய கல்லறையைப் படுக்கையறையாக நாம் வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது. தேவதைகளே! அடிக்கடி இங்கேவந்து இவனைப் புழுக்களினின்றும் காப்பாற்றவேணும்.

ஆர்விராகஸ் :—நான் உயிருட னிருக்கிறவரையில் வசந்த காலங்களில் உன் கல்லறையை, ரோஜா, பிச்சி, முல்லை, இருவாக்ஷி முதலிய பூக்களினால் அலங்கரித்துக் கொண்டுவருகிறேன். அனேகவிதமான பக்ஷிகளும் உன்மேல் இரக்கப்பட்டு பலவித புஷ்பங்களாலும் மெல்லிய இலைகளாலும் அலங்கரிக்கும். எங்கள் சதி யிவ்விதமாய் விட்டதே!

கைடீரி :—உன் விளையாட்டு வார்த்தைகளை விட்டுவிடு. சிக்கிரம் இவனை பிரேதக்குழிக்குக் கொண்டுபோய் அடக்கஞ் செய்வோம், சிக்கிரம் போகலாம், வாருங்கள்.

ஆர்விராகஸ் :—எங்கே அடக்கஞ் செய்யலாம்?

கைடீரி :—நம்முடைய தாயார் பக்கத்தில் புதைப்போம்.

ஆர்விராகஸ் :—நல்லது, பாலிடோர்! நம்முடைய தாயார் இறந்து அவளை யடக்கஞ்செய்த சமயத்தில் எவ்வளவு மரியாதைகள் செய்து பாடினோமோ அதேமாதிரியாக இப்பொழுதும் ஒன்றும் குறைவின்றிச் செய்வோம். அதே பாட்டுகள் தான் இப்பொழுதும் பாடவேணும்.

கைடீரி :—காட்வால்! என்னால் பாடமுடியாது. பாடல்களை என் வாயால்சொல்லி அழுதுகொண்டிருக்கிறேன்; நீபாடவேணும்.

ஆர்விராகஸ் :—ஆனால் நாம் பாடலாம், வா.

கைடீரி :—அதிகதுக்கம் வந்தபோது சிறிய துக்கத்தைக் கவனியாமல் போனோம். இது உலகத்தின் இயற்கையோ! க்ளோட்டனைப் பூராவும் மறந்துவிட்டோம். பிள்ளைகளே! அவன் இந்த தேசத்து இராணியின் மகன், நமக்கு விரோதியாகவந்தான்; அதற்குத் தகுந்தபடி அவனுக்குச் செலவுக்குக் கொடுத்தனுப்பி விட்டோம். உயர்ந்தவர்களும், தாழ்ந்தவர்களும் ஒரேமண்ணால் உண்டாக்கப்பட்டாலும், அவர்களுக்குத் தக்க மரியாதைகள் செய்வதை மறந்துபோகக் கூடாது. இது உலகவழக்கமா யிருக்கிறது. நம்முடைய எதிரி அரசனுடைய புத்திரனா யிருக்கிறான். நீங்கள் அவன் உயிரைவாங்கினபோதிலும் அரசர்களுக்குத் தக்க மரியாதையுடன் அவனை யடக்கஞ் செய்யுங்கள்.

கைடீரி :—தம்பி! தயவுசெய்து அவனுடைய பிரேதத்தைக் கொண்டுவா. இறந்த பின் பெரியவனும் சிறியவனும் ஒன்றுதான்.

ஆர்வி :—(பெலாரியஸைப் பார்த்து) நீங்கள்போய் க்ளோட்டனைக் கொண்டுவந்தால், நாங்கள் இங்கே துக்கப்பாட்டு பாடிக்கொண்டிருப்போம். பாலிடோர்! ஆரம்பிப்போம்...............(பெலாரியஸ் போகிறான்.)

கைடீரி :—காட்வால், அப்படியல்ல, தலையைக் கீழ்திசையாக வைக்க வேணும். அதின் காரணம் பிதாவுக்குத் தெரியும்.

ஆர்விராகஸ் :—வாஸ்தவந்தான்.

கைடீரி :—சீக்கிரம் எடுத்துக்கொண்டு போவோம்

[பிரேதக்குழிக்கு எடுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள்.]

அழுது புலம்புகிறார்கள்.

கைடீரியஸ் :—பின்னோனே * பின்னோனே என்னாசையுள்ள பின்னோனே
எங்கள் பின்னோனரண்மனைக்கு பின்னோனே
நாங்கள் பிரியமுடன் வந்தாலும்
எங்களருமை மிகப்பாராட்டி பின்னோனே
யெங்களை ஆதரிப்பாராருமில்லை

ஆர்விராகஸ் :—நாங்கள் தம்பி யரண்மனையில் என் பின்னோனே
நாங்கள் தளர்ந்து மிக வந்தாலும்
தயவுடனே வார்த்தைசொல்லி பின்னோனே
என் தளர்ந்தமுகம் பார்ப்பவரார்

கைடீரியஸ் :—நான் ஆளரண்மனையில் என் பின்னோனே
நான் ஆடல்பட்டுவந்தாலும்
என் ஆடலைத்தீர்ப்பதற்கு என் பின்னோனே
நான் ஆருமற்றானாகிவிட்டேன்

ஆர்விராகஸ் :—என் கொற்றவனார் தன்னுடனே என் பின்னோனே
நான் கோபங்கொண்டுவந்தாலும்
என் கோபங்களைத்தீர்ப்பவரார் என் பின்னோனே
என்னைக் கொண்டணைத்துப் பார்ப்பவரார்.

கைடீரியஸ் :—என் அன்னக்களஞ்சியமும் என் பிறவி
உன் அன்புடையவார்த்தைகளும்

ஆர்விராகஸ் :—உன் தங்கக்களஞ்சியமும் என் பின்னோனே
உன் தயவுடைய வார்த்தைகளும்

கைடீரியஸ் :—உன் பொன்னுந்திருமுகமும் என் பிறவி

ஆர்விராகஸ் :—உன் பெருமையுள்ள நற்குணமும்

கைடீரியஸ், ஆர்விராகஸ் :—மறந்திருப்போமென்றாலும் என் பின்னோனே
எமக்கு மறக்க மனங்கொள்ளலையே
நாம் தணிந்திருப்போமென்றாலும் அட யென் பிறவி
தணிய மனந்தோன்றலையே.

கைடீரியஸ் :—மின்னல்களுக்கு இனி அஞ்சவேண்டாம்

*பின்னோன்—தம்பி

ஆர்விராகஸ் :—இடிகளுக்கும் இனி அஞ்சவேண்டாம்

கைடீரி :—அவதூறுக்கும், கெட்ட அபிப்பிராயங்களுக்கும் இனி பயப்பட வேண்டியதில்லை.

ஆர்வி :—உன்னுடைய சந்தோஷமும் துக்கமும் இத்தோடு முடிந்துவிட்டது.

இருவர்களும் :—ஒவ்வொரு வாலிபர்களும், இஷ்டர்களும் கடைசியில் உன்னுடைய கதியைத்தான் அடைவார்கள்.

இருவர்களும் :—மந்திரவாதிகள் ஒருவரும் தங்களுடைய மந்திரங்களினால் உன்னைக் கைவசப்படுத்தமாட்டார்கள்.

கைடீ :—பிசாசு ஒன்றும் உன்னிடத்தில் அண்டாது.

ஆர்வி :—கெடுதிகள் ஒன்றும் உன்னிடத்தில் வராது.

[பெலாரியஸ் க்ளோட்டனை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.]

கைடீ :—நாங்கள் துக்கச்சடங்குகள் முழுவதும் செய்துவிட்டோம். பிதா! அவனை யிங்கே வையுங்கள்

பெலாரி :—இதோ! கொஞ்சம் பூக்களிருக்கின்றன!! நடுராத்திரியில் இன்னும் வேண்டிய பூக்கொண்டு வருகிறேன். இரவில் பனியால் நனைந்த செடிகள் கல்லறைகளுக்குத் தகுந்த சாதனங்கள்தான். இந்தப்புஷ்பங்களை அவர்கள் பேரில் தூவுங்கள். நீங்கள் நல்ல புஷ்பங்களுக்குச் சமமாகவிருந்தீர்கள்; இறந்ததினால் இப்பொழுது உங்களுடைய காந்தி ஓடிவிட்டன. அதேமாதிரியாக உங்கள்பேரில் தூவியிருக்கப்பட்ட புஷ்பங்களும் இலைகளும் சிறிது நேரத்தில் வாடிப்போகும், வாருங்கள்; நாம் தனித்தனியாய் பிரிந்திருந்து முழங்காலிட்டு ஜெபம்பண்ணுவோம்; மண்ணாலாக்கப்பட்ட நீங்கள் மண்ணாகமாறிவிட்டீர்கள். உங்களுடைய சந்தோஷங்களும் கஷ்டங்களும் இத்தோடு முடிந்துவிட்டன என்றிவ்வாறு இமோஜன் க்ளோட்டன் இவர்களைப்பற்றி அழுது புலம்பிக்கொண்டு தங்களிருப்பிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

வி. கோபாலஐயங்கார் பி. ஏ.

புற்புலத்து நெட்டிலிங்கமையர் வைபவம்.

(2-வது புத்தகம்) 192-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.

6வது அத்தியாயம்.

நெட்டிலிங்கம் 19-வது வயதில் உத்தியோகம் பண்ண ஆரம்பித்தான் என்று சொன்னோமே, இனிமேல் அவரைப்பற்றி நாம் மரியாதையாகத்தான் பேசவேண்டும். ஏகவசனத்தில் பேசுவது கௌரவமல்ல, இதுவரையில் அவர் சிறுபருவத்திலிருந்தார். இனி உத்தியோகஸ்தரல்லவா? தானு

ய்தன்வயிறு வளர்க்க சாமுவையர் வழிதேடிக் கொடுத்தவுடன் இவர் தனது குடும்பம் அவ்வளவையும் புற்புலத்திலிருந்து வரவழைத்து சன்ன ருகாமையில் வைத்துக்கொண்டார். சிறு குழந்தையா யிருந்தகாலத்தில் பிறர் வருத்தங்களையும், நமது சரியான நிலைமையையும் நாம் அறிவது வருத்தம். இதே காரணத்தால் நெட்டிலிங்கமையருக்கு தான் பெரியவம்சத்தில் பிறந்தவனாக விருந்தபோதிலும் வெகு ஏழை என்பதும், தான் மட்டில் அக்காள்வீட்டில் எவ்வளவு சௌக்கியமாய் வாழ்ந்துவந்தபோதிலும் தன்னைப்பெற்றவர்களும், மற்ற பந்துக்களும், வெகு வருத்தப்பட்டு ஜீவிக்கிறார்கள் என்பதும், தனக்கு 18-19-வது வயதுவரையில் தெரியவேயில்லை. அவர் புத்திமானாயிற்றே ; எப்படி தெரியாமற்போகும் என்று எண்ணக்கூடும். அப்படியல்ல, இளமைப்பருவம் கவலையற்ற பருவம். தனது படிப்பிலும், விளையாட்டிலும், அக்காள் வீட்டில் தானனுபவித்த சுகத்திலும், தனது சொந்த குடும்பவிஷயத்தைப்பற்றி உட்புகுந்து பார்க்கவாவது கவனிக்கவாவது நெட்டிலிங்கமையருக்கு அப்பொழுது ஸாவகாசமே யில்லாமற் போயிற்று. உத்தியோகம்வந்து தனது பொறுப்புத் தனதானவுடன் ஸர்வவித கவலையும், மஹோஷதியை இருட்டில் அதனுடைய சுடர்வந்து அணுகுவதுபோல இவருக்கு வந்துவிட்டது. இவர் ஸதா குதூஹல புருஷர். தயாளு. சாமுவையர் பெரும் ஸ்வபாவத்தில் வளர்ந்து அவருடைய உத்தம குணங்கள் யாவற்றையும் பற்றினவர். ஐயோ! இதுவரையில் நமது குடும்பம் வறுமையால் வருந்தியதே என்றும், அவ்வறுமையை நீக்க தனது ஸம்பாத்தியந்தான் முக்கிய காரணம் என்றும் உத்தேசித்து வெகு விதமாய் முயன்று ஸமுத்திரம் போன்ற தனது அபாரமான குடும்பத்தை ரட்சிக்க ஆரம்பித்தார். இவருடன் இவரது தகப்பனார், அக்காள், தங்கைகள் ஐந்து பெயர்கள், அவர்களுடைய குடும்பத்தில் இவ்வளவு பெயர்களும் ஒன்று கூடி வசித்து வந்தார்கள். இவர்களில் ஒவ்வொரு வருக்கும் நெட்டிலிங்கமையர் மனங்கோணாமல் நடப்பார். யார் என்ன வேண்டும் என்கிறார்களோ அதை உடனே வாங்கிக் கொடுப்பார். இவருடன் தினந்தோறும் 10-15 பெயர்கள் உட்கார்ந்து புசிக்காத நாள் கிடையாது.

உத்தியோக தோரணையில் 200-300 சம்பளம் வாங்கப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்களும் நெட்டிலிங்கமையரைக்கண்டால் அவர் என்ன தான் சின்ன உத்தியோகஸ்தராயிருந்த போதிலும் வேலை தெரிந்தவர் என்று மரியாதை பண்ணுவார்கள். தனக்கு இட்ட வேலையை அரைநாழிகையில் செய்து விட்டு, மற்ற சிப்பந்திகள் வேலைகளையும் வலுவில் வாங்கப்பார்ப்பார். அக்காலத்தில் லஞ்சமில்லாத வேலையேகிடையாது,லஞ்சம்வாங்காத உத்தியோகஸ்தனும் வேலைக்காரனல்ல என்பது கொள்கை. இந்த விஷயத்தைப்பற்றி நாம்

முன்னமேயே ஒரு இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறோம். சம்பாத்தியத்தில் செட்டிலிங்கமையர் வெகு கெட்டிக்காரர். சின்ன உத்தியோகஸ்தர்கள் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள் எல்லாரையும் தனது கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு ஒருவித புகாரன்னியில் கொடுக்கப்பட்டவன் ஒருவனைவது மனவருத்தம் என்பது லவலேசமுமில்லாத படி ஏராளமாய் சம்பாதிப்பார். என்ன தான் வந்த போதிலும் ஒரு திரணங்கூட இவருக்கு மீறாது. இவரது ஜாதகவிசேஷ மப்படி யிருந்தது. அவ்வளவு உதாரி. எத்தனைபேர் தன் வீட்டுக்குவந்தபோதிலும் இரவு 15-நாழிகைக்கு அன்னம் என்று யார்வந்து கேட்டபோதிலும் இல்லை என்னும் வாக்கில்லாமல் இவர் அமுதளித்துவந்தபடியா லிவருக்கு அன்னதானம் செட்டிலிங்கமையர் என்ற பெயரும் கீர்த்தியும் வந்துவிட்டது. அந்த மகாநுபாவனுக்குக் கொடுத்தால் இன்னும் 4-பெயர்கள் புசித்துப்போவார்கள் என்பது லோகவதந்திபா யிருந்தது. இது என்ன தர்மம்! இது என்ன நியாயம்!! "மாட்டைக்கொன்று செருப்புதானம் பண்ணும்" பிரமாணமாக விருக்கிறதே!!! நான்கு பெயர்கள் மனம் நோக பணம் வாங்குவானேன் அதை அன்னதானத்தில் செலவிடுவானேன் என்று இக்காலத்தில் சிலர் கேட்கலாம். இவர்கள் கேட்பது வெகு நியாயந்தான்; நாமிப்பொழுது அடைந்திருக்கும் படிப்பினலும் நியாயத்தினலும் சீர்தூக்கிப்பார்த்தால் செட்டிலிங்கமையர் செய்தது கொஞ்சமேனும் நீதியல்ல என்பது ஒரு நொடியில் நமக்கு விளங்கிவிடும். அக்காலத்திய உத்தியோகஸ்தர்களோ இவ்வளவு மேலான நாகரீகத்தை யுணராதவர்களா யிருந்தார்கள். தாங்கள் செய்வது நியாயவிரோதம் என்பது எள்ளளவேனும் அவர்கள் மனதில் ஏறவில்லை. நியாயமா அனியாயமா என்று யோசித்துப் பார்க்கத்தகுந்த விசாலபுத்தியும் அவர்களுக்குக் கிடையாது. இச்சரித்திரத்தை உள்ளது உள்ளபடிசொல்லி எழுதநாம் உத்தேசித்திருக்கிறபடியால் இதை ஒளித்து செட்டிலிங்கமையர் உத்தியோக தோரணையில் மகாபரிசுத்தர் என்று நாம் சொல்வது நமது மனச்சாட்சிக்கு விரோதமானகாரியம். பழையகாலத்திய சங்கதியும் உள்ளது உள்ளபடி நமது நண்பர்களுக்கு தெரியாமலும் போய் விடும். ஆகையால் உள்ளதை உள்ளபடி உண்மையை வைத்துக்கொண்டு உரைப்போம்.

செட்டிலிங்க மையருக்கு அமைந்த தனேதயம் என்ற மாது சிரோன்மணி ஸ்திரீகளுக்குள் ஒரு ரத்தினம் என்றே சொல்லலாம். புருஷன் எந்த சமயத்தில் என்ன கேட்பாரோ அதை எள்ளு என்பதற்கு முன் எண்ணெய் என்ற வேகத்தோடு செய்து வைப்பாள்; தனது குடும்பம் கஷ்ட திசையிலிருந்து இப்பொழுது தான் நல்ல திசைக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறது;

நம்மைச் சேர்ந்த பந்துக்களும், விருந்தாளிகளும் வயிறு நிரம்ப புசித்தலே போதும் என்று எண்ணி தனது மாமனாரும், நாத்தனார்களும் என்ன என்ன செய்யச் சொல்லுகிறார்களோ அவ்வளவும் செய்து அதற்கும் மேலாக இரண்டொன்று கூட பண்ணி அமுதளிப்பாள். பட்ச பாதம் என்பதே இவளைக் கண்டால் நடுங்கி காதவழி விலகி நிற்கும். காலமே எழுந்து ஸ்நானம் செய்து விட்டு நெற்றியில் குங்குமமிட்டு இவளைச் சேவித்தால் அன்று வரையில் செய்த பாவம் போம். கோமுட்டி வீட்டு பெருச்சாளிக்கு சொண்ட தென்ன கொடுத்த தென்ன என்று நிர்விசாரமாக தனோதயத்தின் நாத்தனார்கள் தங்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு கையும் நெய்யும் சோறுமாக நாளைக்கு நாலைந்து தடவை வயிறு புடைக்க புடைக்க ஊட்டுவார்கள். தனோதயமோ வாய் திறக்காள். அது மட்டுமல்ல, ஐயோ! இத்தனை நாளாக புற்புலத்தில் புளித்த பழையமுது கூட வயிறு நிரம்ப கிடைக்காமல் வருத்தப்பட்ட குழந்தைகள் ஆசை தீர நன்றாக சாப்பிடட்டும் என்று ஆனந்தத்துடன் தானும் அதிகமாக குழந்தைகளுக்குச் செய்வாள். சிறு பருவம், கட்டழகி, நமக்கு நகை நட்டுகள் இப்பொழுது போட்டுக் கொண்டால் நன்றாயிருக்குமே! இக்காலங்கடந்தால் அப்புறம் நகை என்னத்திற்கு என்ற எண்ணம் இவளுக்கு ஈஷத்தேனும் கிடையாது. ஒரு நாளாவது தனது வாயைத்திறந்து தனக்கு திருகஞ்சுரை ஒன்று வேண்டும் என்று தனது புருஷனைக் கேட்டதில்லை. எப்பொழுதாவது இவளது உத்தமகுணங்களைக் கண்டு தனது மனதுக்குள் அகமகிழ்ந்து உனக்கு அடுத்த சம்பளத்தில் 4 ரூபாய்க்கு ஒரு தளுக்கு வாங்குவதாக யோசித்திருக்கிறேன் என்று தனது புருஷன் நெட்டிலிங்கமையர் சொன்னால் "அவசரம் என்ன, இப்பொழுது வேண்டாம் கொஞ்சநாள் போகட்டும், முக்கிய காரியம் எல்லாம் முதலில் அடங்கட்டும், நல்ல வல்லத்துத் துவரை ரூபாய்க்கு 40 படி யாக மலிந்திருக்கிறதாம். அடுத்த சம்பளத்தில் 4 ரூபாய்க்கு வாங்கினால் வருஷாந்தரம் நமக்குக்காணும்" என்பாள். புருஷன் முன்னின்று பேசாள். உத்தியோக தோரணையிலோ மற்ற எந்தக் காரணத்தாலோ புருஷன் நேரஞ்சென்று வீடு வந்தால் இத்தனை நாழிகை சோற்றை வைத்து காத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று சில அவலட்சண பெண்டுகள் போல் பேசாள். எந்த சமயத்தில் புருஷனை சாந்தமுடன் உபசரிக்க வேண்டுமோ அதில்லாமல் சிலர் நொந்த வேளைபார்த்து புருஷர்களை இம்சிப்பது வழக்கம்; அன்றியும் அவர்கள் சாப்பிடும்போதுதான் பற்பல குடும்ப விஷயங்களையும், அவலட்சணமான குடும்ப வருத்தங்களையும், கஷ்டங்களையும் எடுத்துப்பேசி கலத்தில் போட்ட சோற்றை விஷமாகப் பண்ணுவது வழக்கம். இவ்வித கெட்ட குணங்கள் தனோதயத்தினிடம் ஒன்றுமில்லை.

அவள் முகம் பூரணசந்திரன்போல் அகன்ற அழகானமுகம். எப்பொழுது ம்பந்துக்களிடத்திலும், புருஷனிடத்திலும் புன்சிரிப்பு மேலிட்டதாகவே யிருக்குமேயல்லாது கடுகடுப்பென்பதே கிடையாது. அரைநாழிகையாவது வீண்போதுபோக்காள். ஏதாவது ஒருவேலைசெய்து கொண்டேயிருப்பாள். இவள் நடந்துகொண்ட மாதிரியைப்பார்த்த சில பெரிய பெண்பிள்ளைகள் இவளை ஒவ்வொரு சமயத்தில் பெரியவஞ்சகியோ என்று சந்தேகிப்பார்கள். ஏனெனில் யார் என்ன செலவு செய்தாலும் தான் குடும்பத்தின் நாயகியாயிற்றே. ஏன் அப்படி பொருளை அழிக்கிறீர்கள் என்றுகேட்க அதிகாரமும் இவளிடம் உண்டே, வாயைத்திறவாள். வெகு பொறுமையுள்ளவள். கோபம், கடுகடுப்பு, பட்சபாதம், கோட்சொல்லல், அஸூயை, அசட்டுத்தனம் இவ்வித துர்க்குணங்களவளிருந்த ஊரிலேயே கிடையா. எப்பொழுதும் சாந்தசுபாவமுள்ளவள். புன்சிரிப்பு மேலிட்ட முகக்காட்சி விளங்கி நின்றவளாய் எல்லாரிடமும் ஆதரவுடன் சந்தோஷப் பேச்சே பேசுவாள். எல்லாருக்கும் தான் நடந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களில் வித்தியாசமே யில்லாமல் நடந்து கொள்ளுவாள். ஒவ்வொரு சமயத்தில் யாராவது அயல் வீட்டுப் பெண்டுகள் "அடியே தனேதயம் 8 படி எண்ணெய் 15-நாளில் எப்படி ஆய்விடுமெடி? எண்ணெயை மொண்டு மொண்டு குடித்தீர்களா? தோசைக்குத் தோசை 4 முட்டை எண்ணெய் குத்திக்கொண்டு எண்ணெய் சொட்டச் சொட்ட 5 கைம்பெண்டாட்டிகள் பலசாரம்பண்ணினல் அந்த வீடு எப்படி உருப்படும்? எத்தனை நாள் நீ யிப்படி அசடாயிருப்பாய்? எல்லாரும் தின்று உருட்டி விட்டுப் போனல் அப்புறம் நாளைக்கு உனக்கு என்ன இருக்கிறது? நமக்குள் நாம் சமர்த்தாயிருந்தாலல்லவோ நாளைக்கு வ[illegible]ய்" என்று புத்திமதி சொல்லுவதுபோல் சொன்னல், அதை சொல்லுகிறவர் மனம்கோணுதபடி ஒரு காதால்வாங்கி மற்றொருகாதால் விட்டுவிடுவாள். ஒருவர் சொன்னதை மற்றொருவரிடஞ் சொல்லாள். இம்மாதிரி நாத்தனர்களும் அவர்கள் குடும்பங்களும் சொத்தையழிக்கிறதே என்ற கோபதாபங்கள் எள்ளளவேனும் அவளுக்குக் கிடையாது. கெட்டிக்காரி. அரைநாழிகையில் 50 பேர்களுக்கு சமையல் பண்ணுவாள். அவள் பண்ணும் ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் வெகு ருசியாயும் நாஸூக்காயுமிருக்கும். பொன், புடவை இவைகளில் இவளுக்கு ஆசையேயில்லை. தன் பந்துக்களும் தன் புருஷனுடைய மித்திரர்களும் வயிறு நிரம்ப சாப்பிட்டால் போதும் என்பது இவளது முக்கியகொள்கை. எல்லாரிடமும் இவள் நல்லபெயர்வாங்கினள், அவள் பெயரைச்சொன்னல் "அப்பா! அவள் மகாலட்சுமியாயிற்றே" என்று ஒவ்வொருவரும் சொல்லுவார்கள், அவ்வளவு உத்தமி.

(இன்னும் வரும்.)

மாதர்மித்திரன்,

மாயாபுரி விநோதக்கதை.

118-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.

மாயாபுரியில் மங்களாம்பாள், சௌந்தரவல்லி என்கிற இரண்டு மனைவிமாரும் உபசாரஞ்செய்ய இராஜபோகவைபோகத்தில் அமர்ந்திருக்கும் ஜகதீசன் ஒரு நாள் தன் தாய்தந்தையரை நினைந்து, அடடா! என்ன மூடத்தனஞ் செய்துவிட்டோம். பெற்றோருக்கு நேரிட்ட அபவாதத்தை நிவர்த்திக்கவல்லவோ நாம் இந்தத்தொழிலில் பிரவேசித்தது. நமது காரியசித்தியான பிறகு பெற்றோரை மறந்து பயனற்ற காரியங்களைச்செய்து கொண்டிருந்துவிட்டோமே. அவர்கள் எக்கதியானார்களோ? என்ன நினைந்து வருந்துகின்றார்களோ? என்ன பாடுபடுகிறார்களோ? அவர்கள் மனத்துயரத்தை நீக்கவேண்டுமே யென்று அதேகவலையாயிருந்தான். அவனுக்கு வேறு சிந்தையில்லை. அன்ன பானங்களிலும் வெறுப்பு நேர்ந்தது. இப்படிக் கவலை கொண்டிருப்பதை யறிந்த புத்திசாலியான மங்களாம்பாள் தன் சகோதரியை யழைத்து, நமது கணவன் மனம் மடிந்திருப்பதைக் கண்டாயா? இரண்டு மூன்று நாளாய் நம்மோடு சரியாக மனமொத்துப் பேச வில்லை. ஆகார நித்திரையு மில்லை. நீ ஏதாவது தப்பிதஞ் செய்தாயோ? என் மனமறிந்து நானொன்றுஞ் செய்ய வில்லை. ஏதாவதுண்டானால் சொல்லு என்றாள். அது கேட்டுச் சௌந்தரவல்லி திடுக்கிட்டு அக்கா! எப்போதும் நாமிருவரும் சேர்ந்திருக்கிறோமே அல்லாமல் ஒரு போதுந் தனித்திருந்த தில்லையே. உமது மனமறியாமல் நானென்ன செய்யப்போகிறேன். நமது நாதன் மனம் வருந்தி யிருக்கிறார் என்று மட்டும் நானறிவேன். நாம் எவ்வாறு அவர் மனதைத் தேற்றுவோமென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நீர் சொன்னபடி நடக்கச் சித்தயாயிருக்கிறேன். எனக்கு வேறொன்றுந் தெரியாது என்றாள். மங்களாம்பாள் சற்று நேரம் ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்து கலீரென்று நகைத்துத் தங்காய்! எனக்குச் சங்கதி தெரிந்தது. அதென்ன வென்றால் நமது நாயகன் தமது பெற்றோரைக் கருதிக்கலக்கமடைந்திருக்கிறார். அதை ஒரு நிமிஷத்தில் மாற்றி விடுகிறேனென்று கூறி யெழுந்திருந்து நானாபேதமான பதார்த்தங்களோடு சமையல் செய்து நாயகனுக்குத் தேவாராதனைக்கு உபசரித்து, தானுந்தன் சகோதரியுடன் கூட இருந்து போஜன மிட்டுத், தாங்களும் புஜித்துத் தாம்பூலாதிகளெடுத்துக்கொண்டு போய்க் கணவன் பக்கத்திலிருந்து உபசரித்து மனமுருகப்

பேசி அவனை மகிழ்வித்தாள். அப்பொழுது ஜகதீசன் மனமகிழ்ந்து மங்களாம்பாளோடு கொஞ்சி விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், சௌந்தரவல்லியுங் [illegible]ந்துகொண்டாள். மூவரும் மனமொத்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் மங்களாம்பாள் வாய்திறந்து என் பிராணேசா! தேவரீர்மாத்திரம் உமது மாமனார் மாமியாரை யழைத்துவைத்துக்கொண்டு குலாவினீர்களே. அது போல நானும் என் மாமியாரையும் மாமனாரையுங் கண்டு களிக்க வேண்டாமோ? அக்காலத்தில் கூறியவார்த்தையை மறந்து விட்டீர்களோ? அவர்கள் என்ன நினைந்து வருந்துகின்றார்களோ? அதைக் குறித்துப் பிரயத்தனஞ் செய்யப் பிரார்த்திக்கிறேனென்ற மதுரவசனஞ் சொல்லப்பட்டவுடனே ஜகதீசன் கலீரென்று நகைத்து என் கண்ணே! என் கருத்தை யெப்படியறிந்து கொண்டாய்! நானும் அதைக் குறித்தே யோசிக்கின்றேன் என்றான். ஒன்றிலும் குறைவு படாத தேவேந்திர போகத்திலிருக்கும் தமது சித்தத்துக்கு விரோதமாக நானாவது என் தங்கையாவது நடந்தறியோம். மந்திரி முதலியோரும் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யத் தக்கவர்களல்ல. அப்படியிருக்கத் தமது திருவுளம் வருந்தக் காரணம் வேறு இல்லாமையால் இது தானென்று ஊகித்தேன். தவிர எனக்கும் இக்கருத்து வெகு நாளாயுண்டு. பல காரணங்களால் அதனைத் தமது திருவுளமும் உணர்ந்திருக்கும். ஆதலால் தாமதியாமல் அவர்களையழைக்க முயற்சிக்கவேண்டினேனென்று கூறக்கேட்ட கணவன் மகிழ்ந்து மதியூகியான மந்திரிக் கொப்பான என் கண்மணிச் சுடரே! உன்னை மனைவியாகப் பெற்ற எனக்கும் துயரமென்பதுண்டோ? வழுக்கி விழுவோனுக்கு ஊன்று கோல் போல அற்றம் நோக்கி உற்றதுணை செய்யும் உத்தம சற்குண மணியே! கவலை யொழிக்கும் கற்பகக் கனியே! சிந்தை வருந்தாதே! உன் பெற்றோரையும், என் மாதா பிதாக்களையும் வெகு சீக்கிரம் அழைப்பிக்கிறேன் என்று கூறி, இன்றிரவு நான் அவிநாசி சேர்ந்து மூத்தம்மாளைக் கண்டு சமாசாரந் தெரிந்து கொண்டு பிறகு ஆகவேண்டியகாரியங்களைச் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறேன் என்றான். மங்களாம்பாள் மகிழ்ந்து சுவாமீ! தேவரீர் சித்தம் போல நடத்துகிறது என்றாள். இப்படி மூவரும் தீர்மானித்துக் கொண்டு அஸ்தமனமானபின் மாலைக் கடனையும் போஜனத்தையும் முடித்துக் கொண்டு, ஜகதீசன் தன் மனைவியரை நோக்கி நான் போய் விடியுமுன் திரும்பிவருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு புறப்பட்டான்.

(இன்னும் வரும்.) தேவகுஞ்சரியம்மாள்.